

Scénář reportáže - pamětnice Ludmila Kvítková

„Pamatuji se, že byl nedostatek jídla, neměli jsme ani mouku, všechno bylo na lístky a těch lístků bylo málo.“

Takto vzpomíná na válku Ludmila Kvítková, narozená roku 1931. Není tak divu, že je pro ni velmi silná vzpomínka na pašování mouky od příbuzných z vesnice, kterého se jako malá účastnila. Tehdy měla opravdový strach.

„A doopravdy ve Vlašimi na tom nádraží bylo vojsko, německé, koukali do tašek, do ruksaků. No a já vím, jak jsem se držela maminky, to si přesně pamatuju, prostě. A prostě nám to dopadlo dobře, nám se zrovna do té tašky nepodívali.“

Z konce 2. světové války, během Pražského povstání, má paní Ludmila vskutku nejhorší vzpomínky.

„Trošku začalo pršet, já jsem si říkala, rozpráhneš deštník a půjdeš půlku silnice a nikdo tě nezastřelí. (Jo, to byla naivita moje taková, jsem si říkala, když uvidí holku s deštníkem, tak co by do mě...) Ale byla slyšet střelba kolem mě. A šla jsem a tak se dívám na barák, co byl řezník. A ten stál na štaflích, ten řezník, a sundával ceduli, německý nápis řeznictví. A já tak na něj dívám a říkám si to je dobře, a najednou kulka a ten řezník padl k zemi z těch štaflí..“

Tehdy viděla poprvé v životě mrtvé lidi. Byl to pro ni velký šok, ale stejně jako ostatní se musela smířit s následky války.

Po válce chtěla paní Ludmila dostudovat pedagogickou školu. Zpočátku uvažovala nad snadnějším možností, učitelstvím skupiny B s nižším platem. To jí rozmluvila paní na děkanátu.

„Děvenko, nedělala to, hahaha, mně onikala!!“

Dodnes o ní mluví jako o andělovi. Díky ní zkoušky dodělala a stala se učitelkou na 1. stupni, jak si už od malička přála.

„No hodněkrát jsem učila 1., 2., tomu se říkalo elementární učitelka, ale za svůj život jsem učila i do 5. třídy, ale to zase mělo tu výhodu, že jsem si je hrozně zamilovala, ty děti, až když přišla ta 5. Třída tak já jsem byla tak nešťastná, že jsem přišla domů a plakala, doopravdy plakala. Protože to za těch 5 let vidíte jak ty děti rostou, jak jsou moudřejší a moudřejší a dostanete takový vztah k tem dětem, že prostě je máte rády.“

Pro paní Kvítkovou se její práce stala skutečným posláním. Učila celých 60 let.